

Sygn. akt II Ca 376/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 czerwca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

Przewodniczący: SSO Małgorzata Grzesik

Sędziowie: SO Karina Marczak (spr.)

SO Violetta Osińska

Protokolant: sek. sąd. Małgorzata Idzikowska - Chrząszczewska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 czerwca 2013 roku w S.

sprawy z powództwa K. Ś.

przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w M.

o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego

na skutek apelacji wniesionej przez powoda od wyroku Sądu Rejonowego w Myśliborzu

z dnia 29 listopada 2011 roku, sygn. akt I C 167/11

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że;

a) w punkcie 1. pozbawia wykonalności tytuł wykonawczy Sądu Rejonowego w Myśliborzu w sprawie I C 107/95 z dnia 25 sierpnia 1995r., zaopatrzony w klauzulę wykonalności w dniu 13 grudnia 1999r., w części dotyczącej odsetek ustawowych od kwoty 1.578,55 zł (jeden tysiąc pięćset siedemdziesiąt osiem złotych i pięćdziesiąt pięć groszy) za okres od dnia 26 sierpnia 1995r. do dnia 29 listopada 2007r., a w pozostałym zakresie powództwo oddala;

b) w punkcie 2. zasądza od powoda K. Ś. na rzecz pozwanej Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w M. kwotę 617 zł (sześćset siedemnaście złotych) tytułem kosztów procesu;

II. oddala apelację w pozostałym zakresie;

III. zasądza od powoda K. Ś. na rzecz pozwanej Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w M. kwotę 300 zł (trzysta złotych) tytułem kosztów postępowania przed Sądem II instancji;

IV. przyznaje radcy prawnemu R. J. od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Myśliborzu wynagrodzenie w kwocie 276,75 zł (dwieście siedemdziesiąt sześć złotych i siedemdziesiąt pięć groszy), w tym podatek od towarów i usług, tytułem pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu przed Sądem II instancji oraz kwotę 265,91 zł (dwieście sześćdziesiąt pięć złotych i dziewięćdziesiąt jeden groszy) tytułem wydatków.

II Ca 376/12

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 29 listopada 2011 r. Sąd Rejonowy w Myśliborzu (I C 167/11) oddalił powództwo K. Ś. przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w M. o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w sprawie I C 107/95 (pkt I), zasądził od powoda K. Ś. kwotę 917 zł na rzecz pozwanej Spółdzielni Mieszkaniowej (...) z siedzibą w M. tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego postępowania (pkt II).

Powyższe rozstrzygnięcie zostało wydane na podstawie następujących ustaleń faktycznych i prawnych:

W dniu 25 sierpnia 1995r. Sąd Rejonowy w Myśliborzu w sprawie I C 107/95 zasądził od K. Ś. na rzecz Spółdzielni Mieszkaniowej (...) z siedzibą w M. kwotę 1.578,55 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 1 października 1994 r. oraz kwotę 129,30 zł z tytułu zwrotu kosztów procesu. W dniu 27 grudnia 2010 r. Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) z siedzibą w M. złożyła do Komornika Sądowego Sądu Rejonowego w Myśliborzu wniosek egzekucyjny, załączając jako tytuł wykonawczy odpis prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Myśliborzu z dnia 25 sierpnia 1995 r. wnosząc o wyegzekwowanie od dłużnika K. Ś. kwoty 1.578,55 zł z tytułu należności głównej, kwoty 5.871,44 zł z tytułu odsetek od należności głównej, 129,30 zł z tytułu kosztów procesu, 6 zł jako kosztów klauzuli wykonalności. Spółdzielnia wniosła o skierowanie egzekucji do wynagrodzenia o pracę i zajęcia ruchomości. Na skutek wniosku Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w M. Sąd Rejonowy w Myśliborzu w dniu 13.12.1999 roku nadał klauzulę wykonalności ww. wyrokowi i wydał tytuł wykonawczy Spółdzielni Mieszkaniowej (...). Postępowanie egzekucyjne prowadzone w sprawie KM 380/10 zostało umorzone w dniu 9 grudnia 2002 r. z powodu bezskuteczności.

W powyższym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, iż wywiedzione w sprawie powództwo oparte o treść art. 840 § 1 kpc jest bezzasadne. W ocenie Sądu stan faktyczny w rozpoznawanej sprawie był w swoich podstawowych elementach bezsporny. Według Sądu nie stanowiło przedmiotu sporu, że w dniu 25 sierpnia 1995r. Sąd Rejonowy w Myśliborzu w sprawie I C 107/95 zasądził od K. Ś. na rzecz Spółdzielni Mieszkaniowej (...) z siedzibą w M. kwotę 1.578,55 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 1 października 1994 r. oraz kwotę 129,30 zł z tytułu zwrotu kosztów procesu, który po nadaniu mu klauzuli wykonalności stanowi tytuł wykonawczy w rozumieniu art. 840 k.p.c. Bezsporne było także, że na podstawie powyższego tytułu wykonawczego prowadzone jest postępowanie egzekucyjne przeciwko powodowi. Nie stanowiło również przedmiotu sporu, że podstawą wydania nakazu zapłaty w postępowaniu było roszczenie Spółdzielni o zapłatę przez powoda na jej rzecz kwoty wynikającej z opłat za eksploatację lokalu mieszkalnego. Sąd wskazał w dalszej kolejności, iż miał na względzie zasadę, że badanie w trybie art. 840 sprawy prawomocnie zakończonej nie prowadzi do ponownego merytorycznego jej rozpoznania. Sąd wskazał w związku z tym, iż nie jest dopuszczalna merytoryczna zmiana uprzednio wydanego prawomocnego orzeczenia na podstawie przepisu art. 840 kpc. W ocenie Sądu spór w niniejszej sprawie dotyczy oceny prawnej ustalonego stanu faktycznego. Według Sądu Rejonowego zasadność rozpoznawanego powództwa należy oceniać z punktu widzenia art. 840 § 1 pkt. 2 k.p.c., albowiem jest oczywiste, że niniejszej sprawie nie istnieją przesłanki przewidziane w art. 840 § 1 pkt. 1 i 3 k.p.c. Z tego względu za konieczne Sąd uznał ustalenie, czy po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane. Powód w rozpoznawanej sprawie powołał się na fakt, „przedawnienia roszczenia „ powołując się w tym zakresie na treść art.125 k.c. W ocenie Sądu zarzut ten był bezzasadny, albowiem podnoszona przez K. Ś. okoliczność przedawnienia roszczenia – w świetle wszczęcia postępowania egzekucyjnego - nie stanowi zdarzenia, które prowadziłyby do wygaśnięcia zobowiązania powoda lub uniemożliwiłoby prowadzenie egzekucji. W oparciu o prawomocny wyrok, zaopatrzony w dniu 13 grudnia 1999 r. w klauzule wykonalności, Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) w M., wystąpiła do Komornika Sądowego L. W. z wnioskiem o wszczęcie egzekucji przeciwko K. Ś.. Postępowanie egzekucyjne, prowadzone w sprawie KM 380/10, zostało umorzone w dniu 9 grudnia 2002 r. z powodu bezskuteczności. W ocenie Sądu w tej sytuacji, ewentualny zarzut przedawnienia, powód mógł podnieść wyłącznie w ramach postępowania, w którym wydany został wyrok Sądu Rejonowego, nie zaś opierać na nim powództwa opozycyjnego. W tym stanie rzeczy – skoro nie zaistniały żadne okoliczności przewidziane w art. 840 k.p.c. - powództwo jako bezzasadne Sąd Rejonowy oddalił. O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku w całości wywiódł powód. Powyższemu wyrokowi zarzucił naruszenie przepisów postępowania poprzez pominięcie przez Sąd zgłoszonych wniosków dowodowych i tym samym poczynienie błędnych ustaleń faktycznych w sprawie. Powód zarzucił nadto naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez ich błędną wykładnię. Naruszenie art. 125 kc poprzez błędne przyjęcie, iż przedawnienie może ulec przerwaniu przez wystąpienie wierzyciela, gdy zgodnie z art. 117 § 2 kpc po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba, że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia czego jednak powód nie uczynił. Powód powołał się również na termin przedawnienia określony w art. 118 kc, oraz na treść art. 119 kc. Powód zarzucił również uchybienie normie art. 233 § 1 kpc poprzez pominięcie faktu, iż wyrok bez winy powoda nie został mu doręczony, a okoliczność ta uniemożliwiła złożenie odwołania. W oparciu o powyższe powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się częściowo uzasadniona.

Powód oparł swoje powództwo o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego na zarzutach: a) wygaśnięcia zobowiązania na skutek spełnienia świadczenia oraz b) przedawnienia egzekwowania.

Zgodnie z art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli (...) po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane; gdy tytułem jest orzeczenie sądowe, dłużnik może powództwo oprzeć także na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy, a także zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zarzut ten nie był przedmiotem rozpoznania w sprawie".

W dniu 21 lipca 2010r., w sprawie III CZP 47/10, Sąd Najwyższy podjął uchwałę następującej treści „podstawą powództwa opozycyjnego przewidzianego w art. 840 § 1 pkt 2 in fine k.p.c. jest nierozpoznanie przez sąd zarzutu spełnienia świadczenia, zgłoszonego przed zamknięciem rozprawy”.

W uzasadnieniu powyższej uchwały Sąd Najwyższy przyjął, że wskazanie „jeżeli zarzut ten nie był przedmiotem rozpoznania w sprawie” odnosi się do czterech wariantów teoretycznych:

- a) po pierwsze powód twierdzi, że spełnił świadczenie przed zamknięciem rozprawy w sprawie, w której wydano przeciwko niemu tytuł egzekucyjny, lecz nie zgłaszał w niej zarzutu o spełnieniu świadczenia;
- b) po drugie powód wprawdzie zgłosił odpowiedni zarzut, lecz sąd nie rozpoznawał go merytorycznie uznając, że był on spóźniony z przyczyn procesowych;
- c) po trzecie, gdy zarzut nie był rozpoznany na skutek przeoczenia Sądu;
- d) po czwarte zarzut dotyczy spełnienia świadczenia, do którego miało dojść po zamknięciu rozprawy.

W niniejszej sprawie mamy do czynienia z sytuacją, w której akta postępowania rozpoznawczego Sądu Rejonowego M. w sprawie I C 107/95, po przewidzianym przez przepisy okresie archiwizacji, zostały zniszczone. Wobec powyższego w chwili obecnej nie ma możliwości zbadania, który ze wskazanych przypadków wystąpił ewentualnie w sprawie, co w konsekwencji skutkuje uznaniem nieudowodnienia przez powoda okoliczności nierozpoznania zarzutu spełnienia świadczenia (z jakiegokolwiek podanej wyżej przyczyny) w toku postępowania przed Sądem Rejonowym w Myśliborzu w sprawie I C 107/95.

Trudno przy tym uznać za zgodne z rzeczywistym stanem rzeczy twierdzenie powoda, iż o zapadłym wyroku dowiedział się dopiero 25 sierpnia 2011r., skoro już w 2000r. składał skargę na czynność komornika, domagając się umorzenia postępowania egzekucyjnego w sprawie I Km 144/00, w której egzekwowano należności na podstawie przedmiotowego tytułu (patrz postanowienie Sądu Rejonowego w Myśliborzu z dnia 21 grudnia 2000 w sprawie

I Co 424/00). Powód miał więc możliwość wystąpienia z takim powództwem przed dokonaniem likwidacji akt postępowania rozpoznawczego.

Natomiast zarzut przedawnienia egzekwowania należności zasądzonej wyrokiem z dnia 25 sierpnia 1995r. w sprawie I C 107/95 Sądu Rejonowego w Myśliborzu jest częściowo słuszny, a mianowicie co do odsetek od należności głównej 1.578,55 zł za okres od 26 sierpnia 1995r. do 29 listopada 2007r.

Zgodnie z przepisem art. 125 § 1 k.c. roszczenia stwierdzone prawomocnym orzeczeniem sądu przedawniają się z upływem lat dziesięciu, chociażby termin przedawnienia roszczeń tego rodzaju był krótszy. Jeżeli stwierdzone w ten sposób roszczenie obejmuje świadczenia okresowe, roszczenie o świadczenia okresowe należne w przyszłości ulega przedawnieniu trzyletniemu.

Z przepisu tego wynika zatem, że w przypadku orzeczenia zapłaty należności głównej oraz należności okresowych (odsetek), odrębnie będzie bieg termin przedawnienia dla świadczenia głównego (10 letni), a odrębnie dla należności okresowych jakim są odsetki. W tym miejscu wskazania jednak wymaga, że przypadku odsetek należnych za okres do dnia wydania orzeczenia (odsetek wymagalnych, istniejących w chwili wydania orzeczenia) termin przedawnienia będzie wynosił lat 10, a dla odsetek należnych w przyszłości, tj. powstałych po wydaniu orzeczenia przez sąd, przedawnienie będzie następować z upływem okresu trzyletniego.

Należy jednakże pamiętać, że bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia (art. 123 § 1 pkt. 3 k.c.). Po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo (art. 124 § 1 k. c.). Zatem przy ustalaniu czy należności uległa albo nie uległa przedawnieniu należy ustalić, czy odpowiednie okresy przedawnienia były przerwane np. poprzez wszczęcie egzekucji (gdyż w czasie trwania egzekucji przedawnienie nie biegnie – jest zawieszona). Jeżeli następowało przerwanie biegu przedawnienia, to odsetki jako świadczenie okresowe, które co do zasady ulega 3 letniemu przedawnieniu, mogą być nadal wymagalne z uwagi na przerywanie biegu przedawnienia.

Jeżeli **okres przedawnienia** nastąpił, dłużnik może powołać się na zarzut przedawnienia roszczenia i odmówić spełnienia świadczenia. W tym celu winien złożyć odpowiednie oświadczenie wierzycielowi. Jeżeli świadczenie takie egzekwowane jest przez komornika, właściwym środkiem prawnym będzie powództwo opozycyjne (przeciwegzekucyjne), skierowane przeciwko wierzycielowi. Komornik nie jest uprawniony do badania tytułu czy też zasadności dochodzonego roszczenia, nie jest także stroną w postępowaniu przeciw egzekucyjnym.

W sprawie mieliśmy do czynienia z sytuacją, w której wyrokiem Sądu Rejonowego w Myśliborzu w sprawie I C 107/95 z dnia 25 sierpnia 1995r., prawomocnym z dniem 16 września 1995r. i któremu nadano klauzulę wykonalności 13 grudnia 1999r. zasądzono od pozwanego K. Ś. na rzecz Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w M. kwotę 1.578,55 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 01 października 1994r.

Celem wyegzekwowania należności objętej ww. tytułem wykonawczym Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) w M. złożyła w dniu 31.03.2000r. Komornikowi działającemu przy tym Sądzie wniosek egzekucyjny w sprawie Km 144/00.

Należało więc zbadać, czy roszczenie wierzyciela w jakimkolwiek zakresie na dzień 31.03.2000r. było przedawnione.

Należność główna – zgodnie z przepisem art. 125 k.c.- polegała dziesięcioletniemu okresowi przedawnienia – nie była przedawniona, albowiem od daty uprawomocnienia się orzeczenia 16.09.1995r., do daty złożenia wniosku egzekucyjnego 31.03.2000r. nie upłynął okres dziesięcioletni.

Podobnie za nieprzedawnione należało uznać żądania egzekwowania odsetek za okres od 01 października 1994r. do wydania wyroku 25 sierpnia 1995r., albowiem w przypadku odsetek należnych za okres do dnia wydania orzeczenia (odsetek wymagalnych, istniejących w chwili wydania orzeczenia) termin przedawnienia wynosił lat 10, zatem w dniu złożenia wniosku egzekucyjnego 31.03.2000r. termin ten jeszcze nie upłynął.

Odsetki należne w przyszłości, tj. powstałe po wydaniu orzeczenia przez sąd, przedawniają się z upływem okresu trzyletniego. Przy czym wymaga wskazania, że w kwestii dotyczącej odsetek należało również uwzględnić fakt złożenia przez wierzyciela wniosku egzekucyjnego w dniu 31.03.2000r., którego skutkiem wynikającym z art. 123 § 1 pkt 1 k.c. było przerwanie biegu przedawnienia

W związku z tym przedawnieniem egzekwowania objęte są odsetki ustawowe od kwoty 1.578,55 zł za okres od 26 sierpnia 1995r. do dnia 31 marca 1997r. (upływ okresu trzyletniego do dnia 31.03.2000r.)

Następnie na skutek złożenia ww. wniosku egzekucyjnego w sprawie I Km 144/00 doszło do przerwania biegu przedawnienia roszczenia w zakresie należności głównej, odsetek za okresy od 01 października 1994r. do 25 sierpnia 1995r. oraz od 01 kwietnia 1997r.

Postępowanie w tej sprawie zostało umorzona na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c., z powodu bezskuteczność egzekucji, a postanowienie komornika, doręczone wierzycielowi 09.12.2002r. i dłużnikowi 10.12.2002r. uprawomocniło się 17 grudnia 2002r.

Na poczet należności stwierdzonej tym tytułem komornik nie przekazał wierzycielowi żadnej kwoty, zaspokojeniu podlegały wyłącznie koszty w kwocie 501,13 zł.

Od dnia 18 grudnia 2002r. zaczął na nowo biec termin przedawnienia egzekwowania roszczenia. Kolejny wniosek egzekucyjny został złożony komornikowi w dniu 30 grudnia 2010r. w sprawie Km 1547/10.

Zatem należności nieprzedawnione to należność główna 1.578,55 zł nie upłynął okres 10 lat między 18.12.2002r. a 30.12.2010r. odsetki wymagalne od dnia 01.10.1994r. dnia wydania wyroku 25.08.1995r. – nie upłynął okres 10 lat między 18.12.2002r., (daty od której termin przedawnienia zaczął biec na nowo).

Odsetki przedawnione od 18 grudnia 2002r. do 30 grudnia 2007 r. (tj. trzy i więcej lat wstecz o do złożenia kolejnego wniosku egzekucyjnego 30.12.2010r.)

Reasumując:

Należności nieprzedawnione to : należność główna 1.578,55 zł, odsetki ustawowe wymagalne od 01.10.1994r. do dnia 25 sierpnia 1995r. oraz odsetki ustawowe za okres od 30.12.2007r. (3 lata wstecz od II wniosku egzekucyjnego 30.12.2010r.).

Należności, co do których nastąpiło przedawnienie egzekwowania to odsetki ustawowe od kwoty 1.578,55 zł od 26 sierpnia 1996r. do dnia 29 grudnia 2007r.

Na uwadze też należy mieć fakt, że dotychczas w postępowaniu egzekucyjnym w sprawie Km 1547/10 komornik wyegzekwował od dłużnika kwotę 1.507,80 zł, która zaliczono na koszty procesu – 129,30 zł, koszty klauzuli – 6,00 zł, koszty egzekucji 281,31 zł i część odsetek w kwocie 1.091,19 zł, zgodnie z zasadą wynikającą z art. 1026 § 2 k.p.c., iż wydzielona wierzycielowi sumę zalicza się przede wszystkim na koszty postępowania, następnie na odsetki, a w końcu na należność dłużną.

W tym miejscu wskazania wymaga, że odsetki ustawowe należne wierzycielowi od kwoty 1.578,55 zł, wyliczone wg. kalkulatora odsetkowego LEX za okres od dnia 01.10.1994r. do dnia 25.08.1995r., wynosiły kwotę 766,01 zł. Dalszą zaś kwotę 325,18 zł należy zaliczyć dłużnikowi na część odsetek ustawowych za okres od 30 grudnia 2007r.

Żądanie pozbawienia tytułu wykonawczego w całości bądź w części nie może być uwzględnione w przypadku wyegzekwowania należności (w całości bądź w części), albowiem wówczas fakt ten powinien być odnotowany przez komornika na tytule wykonawczym (art. 816 § 1 k.p.c.)

Podsumowując więc tytuł wykonawczy w postaci wyroku Sądu Rejonowego w Myśliborzu w sprawie I C 107/5 z dnia 25 sierpnia 1995r, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności w dniu 13 grudnia 1999r. podlega więc pozbawieniu wykonalności co do odsetek ustawowych od kwoty 1.578,55 zł od 26 sierpnia 1995r., do 29 grudnia 2007r.

Mając na uwadze powyższe na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. postanowiono jak w sentencji.

Sąd Okręgowy uznał, iż wobec przegrania procesu co do należności głównej, z wyłączeniem jedynie części odsetek, i nie uwzględnienia również w tym zakresie apelacji powód powinien być obciążony kosztami procesu przed Sądem I instancji jak również kosztami postępowania przed Sądem II instancji w całości.

Na należne stronie pozwanej koszty procesu Sądem I instancji składało się wynagrodzenie pełnomocnika, w kwocie 600 zł, ustalone na podstawie stawki wskazanej w § 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm) i opłata od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. Natomiast za II instancję powoda obciążono kosztami postępowania w wysokości 300 zł, stosownie do §§ 13 ust. 1 pkt 1 w zw. z 6 pkt 1.

Z kolei pełnomocnikowi powoda, który udzielał K. Ś. pomocy prawnej z urzędu w postępowaniu przed Sądem II instancji przyznano wynagrodzenie wysokości 75 % stawki określonej w § 12 ust.1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm) powiększone o podatek od towarów i usług. ($75 \% z 300 \text{ zł} = 225 \text{ zł} \times 23 \% = 225 \text{ zł} + 51,75 \text{ zł} = 276,75 \text{ zł}$ oraz kwotę 265,91 zł tytułem wydatków. W uwzględnieniu zastawienia sporządzonego przez pełnomocnika powoda k. 227, uznając żądanie w zakresie wydatków za słuszne co do zasady zasądzono na jego rzecz kwotę 265,91 zł. Nie podzielono stanowiska pełnomocnika, iż przysługuje mu stawka 0,8358 zł za kilometr, albowiem wskazany przez niego pojazd, który służył mu do dojazdów ma pojemność silnika 900 cm³, a w tym przypadku zgodnie z § 2 pkt 1 lit. a rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 25 marca 2002r. w sprawie warunków ustalania oraz sposobu dokonywania zwrotu kosztów używania co celów służbowych samochodów osobowych, motocykli i motorowerów niebędących własnością pracodawcy (Dz. U. 2002.27.271) przysługuje stawka 0,5214 zł za 1 kilometr przebiegu pojazdu, stąd: za dojazd w poz. a zestawienia pełnomocnika przysługuje mu $82 \text{ km} \times 0,5214 = 42,75 \text{ zł}$, poz. b $214 \text{ km} \times 0,5214 = 111,58 \text{ zł}$ i poz. c $214 \text{ km} \times 0,5214 = 111,58 \text{ zł}$ łącznie 265,91 zł.